

Markovics János:

CIGÁNY DOLGOZÓK ÉNEKE

Tegnap még

zokogtunk messzi gép zaján,
s kóbor éhségünktől üvöltött a sátrunk...
Munka-könyörgésben görbült a hátunk, —
s ránk csak megvetéssel röhögött a gyár...!

Ma már

kezüink alatt dübörög a gép,
s kerül asztalunkra: tej, piroscipó...
Nem pusztít bennünket: bot, börtön, bitó, —
lőfittünk útfelző csillag-lámpa ég!

Tegnap még

nem ismert kaszát a kezünk,
s számunkra idegen volt a kapanyél...
Verejtékünk nyomán nem termett kenyér, —
s dögvész-temette csont juttat csak nekünk...!

Ma már

ekeszarvat szorít a markunk,
s tarló, kukoricás éneket velünk...
Sarlókés félholdján tüzel a szemünk, —
s új barázdák dalát zúgja az alkunk!

Tegnap még

nem tudtuk, hogy vannak betűk,
s ltvá volt nekünk: könyv, iskola, tudás...
Üzött minket: gyermek, szolga, úr, csuhás, —
s vértünket részegen itták a tetűk...!

Ma már

van előttünk: tinta, toll, papír,
s üzen értünk: ujság, könyvtár, tanterem...
Új mese száll felénk hajnal-hangszereken; —
kísgermekünk szabad dolgozatót ír!

Tegnap még

sebzetten háztuk a jármot,
s rozsdával szeplőzték békiyónk az évek...
Nem ért hozzánk gyúltó virradat-ének, —
Araboltak tőlünk: fényt, hitet, álmat...!

Ma már

dolgozók közt ujjong a léptünk,
s gyárkémény koromja hull ránk boldogan...
Barna búzamezőn zeng rólunk a dal, —
igátlan örömmel épít a népünk!